

Sygn. akt VI Ka 569/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Robert Rzeczkowski

Sędziowie: SO Dariusz Dumanowski

SO Dariusz Ziniewicz

Protokolant sekr.sądowy Izabela Kowalik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupsku Z. M.

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 roku sprawy:

1. **L. J. (1)** oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 k.k.
w zw. z art. 294 § 1 k.k.

2. **G. T.** oskarżonego o czyn z art. 291 § 1 k.k.
w zw. z art. 294 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 13 września 2016 roku w sprawie II K 59/16

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. D. G. 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem należności za obronę oskarżonego L. J. (1) z urzędu przed Sądem II instancji;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. J. K. (1) 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem należności za obronę oskarżonego G. T. z urzędu przed Sądem II instancji;

4. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 569/16

UZASADNIENIE

L. J. (2) został oskarżony o to, że:

w dniu 28 października 2015 r. na drodze krajowej nr (...) w miejscowości K., po uprzednim przyjęciu od nieustalonej w sprawie osoby dwóch aut osobowych marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) oraz M. (...) 198, działając wspólnie i w porozumieniu

z G. T., poruszał się samochodem osobowym marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) o wartości około 340 tysięcy złotych stanowiącej mienie znacznej wartości, uzyskany za pomocą czynu zabronionego tj. kradzieży z włamaniem dokonanej na terenie Niemiec, czym działał na szkodę firmy (...) w D.

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

G. T. został oskarżony o to, że:

w dniu 28 października 2015 r. na drodze krajowej nr (...) w miejscowości K., po uprzednim przyjęciu od nieustalonej w sprawie osoby dwóch aut osobowych marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) oraz M. (...) 198, działając wspólnie i w porozumieniu z L. J. (1), poruszał się samochodem osobowym marki M. (...) o numerach rejestracyjnych D- (...) o wartości około 170 tysięcy złotych stanowiącej mienie znacznej wartości, uzyskany za pomocą czynu zabronionego tj. kradzieży z włamaniem dokonanej na terenie Niemiec, czym działał na szkodę B. E.

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Słupsku wyrokiem z dnia 13 września 2016 r. wydanym w sprawie II K 59/16 uznał

I. oskarżonego **L. J. (2)** za winnego tego, że: w dniu

28 października 2015 r. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na drodze krajowej nr (...) działając wspólnie i w porozumieniu

z G. T., pomógł w ukryciu samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) oraz samochodu osobowego M. (...) o numerach rejestracyjnych D-ME 198, tj. mienia o łącznej wartości 296.500 złotych, co stanowi mienie znacznej wartości, uzyskanych za pomocą czynu zabronionego tj. kradzieży z włamaniem dokonanej na terenie Niemiec, w ten sposób, iż po uprzednim przyjęciu od nieustalonej w sprawie osoby tych samochodów poruszał się w kolumnie tych pojazdów prowadząc samochód osobowy marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) po drodze krajowej nr (...) od granicy z Niemcami do miejscowości K., czym działał na szkodę firmy (...) w D. i B. E., tj. popełnienia przestępstwa

z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżonego **G. T.** za winnego tego, że: w dniu

28 października 2015 r. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na drodze krajowej nr (...) działając wspólnie i w porozumieniu z L. J. (1), pomógł w ukryciu samochodu osobowego marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...) oraz samochodu osobowego M. (...) o numerach rejestracyjnych D-ME 198 tj. mienia o łącznej wartości 296.500 złotych, co stanowi mienie znacznej wartości, uzyskanych za pomocą czynu zabronionego tj. kradzieży

z włamaniem dokonanej na terenie Niemiec, w ten sposób, iż po uprzednim przyjęciu od nieustalonej w sprawie osoby tych samochodów poruszał się w kolumnie tych pojazdów prowadząc samochód osobowy marki M. (...) o numerach rejestracyjnych D- (...) po drodze krajowej nr (...) od granicy z Niemcami do miejscowości K., czym działał na szkodę firmy (...)

w D. i B. E., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne tj. będąc skazanym przez Sąd Rejonowy w G. – G. w Niemczech z dnia

13 maja 2014 r. w sprawie sygn. akt 34 Ls 400 Js (...) za kradzieże i próby kradzieży w szczególnie ciężkim przypadku na cztery jednostkowe kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności i jedną karę jednostkową roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz przez Sąd Rejonowy w L. w Niemczech z dnia 22 maja 2014 r. sygn. akt 8 Ls 212 Js (...) za przestępstwo popełnione w związku ze wspólnym oszustwem zawodowym dokonany przez grupę przestępczą na karę roku pozbawienia wolności, które to kary zostały objęte karą łączną orzeczoną Postanowieniem Sądu Rejonowego w L.

z dnia 17 marca 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt 8 Ls 212 Js (...) jug i orzeczono nim karę łączną dwóch lat i pięciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 13 czerwca 2014 r. do 06 maja 2015 r. tj. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k.

w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie

art. 294 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego L. J. (2) kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 października 2015 r. godz. 14:30 do dnia 22 kwietnia 2016 r. godz. 14:22.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego G. T. kary pozbawienia wolności okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 października 2015 r. godz. 14:30 do dnia 22 kwietnia 2016 r. godz. 14:22.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. J. K. (1) kwotę 1653,12 zł. z Vat tytułem udzielonej a nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonemu G. T. oraz kwotę (...),12 z Vat na rzecz r.pr. D. G. tytułem udzielonej a nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonemu L. J. (2).

W wyroku tym Sąd orzekł o kosztach, zwalniając oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od wskazanego wyroku wniósł obrońca oskarżonego G. T., zaskarżając go w całości, zarzucając mu;

1. obrazę przepisów prawa materialnego przez błędne uznanie, że działania oskarżonego polegające na przyjęciu a następnie poruszaniu się samochodem osobowym marki M. (...) o numerach rejestracyjnych D-ME 198 można przypisać świadomości, że oskarżony wiedział, że samochód ten pochodzi z kradzieży;
2. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy poprzez nieuwzględnienie zgłaszanych przez oskarżonego w odpowiedzi na akt oskarżenia wniosków dowodowych na okoliczność braku świadomości, iż kierowany przez niego samochód pochodzi z kradzieży tj. dowód przedmiotem których były; książka serwisowa pojazdu wraz z trzema kartami formatu A4- badania techniczne, czarne etui z wytłoczonym logo i napisem (...), czarne etui z dwoma kluczami o nr (...), trzy karty (...);
3. błąd w ustaleniach faktycznych, który mógł mieć wpływ na treść wyroku- Sąd I instancji niezasadnie przyjął w uzasadnieniu wyroku, że oskarżony G. T. łącznie z drugim oskarżonym L. J. (2) przekazane zostały dwa samochody marki M. bez kluczyków, a które stały już z włączonymi silnikami, podczas gdy stan faktyczny był taki, że przekazany oskarżonemu G. T. samochód posiadał kluczyki i kluczyki te jako dowód wydane zostały- na mocy postanowienia Prokuratury z dnia 23.11.2015 r. Panu E. A. - przedstawicielowi firmy (...), która uzyskała pełnomocnictwo w sprawie od polskiego przedstawiciela Firmy ubezpieczeniowej (...) sp. z o.o.

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonego G. T. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi

I instancji do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia istotnych w sprawie dowodów ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego G. T. i uniewinnienie oskarżonego oraz zasądzenia kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Apelację od wskazanego wyroku wniósł także obrońca oskarżonego L. J. (2) zaskarżając go w części co do pkt I i III, zarzucając mu;

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 291 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie dawał podstaw do przypisania oskarżonemu dopuszczenia się zarzucanego czynu z winy umyślnej
2. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść wyroku oraz spowodowaną nim obrazę przepisów prawa materialnego art. 294 § 1 k.k. poprzez błędne ustalenie, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z G. T., mimo iż nie zachodziła tożsamość przedmiotowa przestępstwa i podmiotu pokrzywdzonego,

a zebrany materiał dowodowy nie dawał podstaw do stwierdzenia, iż przedmiot przestępstwa stanowi mienie o znacznej wartości.

3. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 53 i 55 k.k. poprzez brak indywidualnej oceny okoliczności osobistych oskarżonego przy wymiarze kary oraz odnoszenie osobistych warunków G. T. do osoby oskarżonego

4. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. i art. 440 k.p.k. poprzez dokonanie przez sąd dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów

5. obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na wyrok tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości co do ustaleń faktycznych i formy winy na niekorzyść oskarżonego

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mających wpływ na treść wyroku, a polegający na nieprawidłowym ustaleniu, iż:

- oskarżony działał ze świadomością, iż prowadzony przez niego pojazd pochodzi z przestępstwa tj. popełnił przestępstwo z winy umyślnej

- oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z G. T.

- przedmiot przestępstwa stanowi znaczną wartość

- warunki i właściwości osobiste oskarżonego i G. T. są tożsame, poprzez stwierdzenie, iż nie zachodzą żadne okoliczności łagodzące co do oskarżonego i G. T., zaś okolicznością obciążającą jest uprzednia karalność oskarżonego i G. T. za przestępstwa podobne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych G. T.

i L. J. (2) jako niezasadne, nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż obie apelacje podnoszą zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, celowym zatem wydaje się poczynienie na wstępie kilku uwag o charakterze ogólnym, które odnosić się będą do obu apelacji i stanowić punkt wyjścia do dalszych rozważań uzasadnienia.

Po pierwsze błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznamości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny

w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

Niewątpliwie treść apelacji co do obu oskarżonych wskazuje, że obrońcy wiążą podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów (tzw. „błąd dowolności”). W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut o tym charakterze jest słuszny tylko wówczas: "gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania", nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84).

Tak więc powyższy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych ściśle powiązany jest z podniesionym przez obrońców zarzutem naruszenia prawa procesowego - art. 7 k.p.k.

W tym kontekście rozważań, poprzedzających bezpośrednią ocenę czynności poznawczych Sądu Rejonowego i uwzględniającą metodologię

i reguły postępowania kontrolnego przeprowadzanego przez sąd drugiej instancji, warto bez wątpienia przypomnieć od lat utrwalone w tym przedmiocie i akceptowane zarówno w doktrynie jak też w orzecznictwie sądowym poglądy. Zgodnie z ich założeniami, ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom

art. 7 k.p.k., pominał istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. i w związku

z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a tym samym dokona oceny dowolnej, a nie oceny swobodnej spełniającej dyrektywy wskazanej wyżej zasady procesowej. Natomiast ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.,

a w konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia sądu.

Niewątpliwie odniesienie się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga poddania całościowej ocenie przebiegu postępowania w toku rozprawy głównej, w tym oceny kompletności zgromadzenia materiału dowodowego oraz prawidłowości jego analizy i wniosków formułowanych przez Sąd a quo. Takiej też ocenie w związku z powyższymi zarzutami wywiedzionych apelacji Sąd Okręgowy poddał przebieg i wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku rozprawy głównej.

Sąd odwoławczy w rezultacie powyższej oceny kontrolno-odwoławczej utrzymał więc zaskarżony wyrok w mocy, albowiem ustalenia Sądu a quo

w odniesieniu do obu oskarżonych okazały się w pełni trafne.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy L. J. (2) wskazać należy, iż Sąd a quo dokonał prawidłowej oceny prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Trzeba bowiem mieć na uwadze, że znamiona strony podmiotowej przestępstwa paserstwa (art. 291 § 1 k.k.) zostają wypełnione zarówno wtedy, gdy sprawca wie (ma pełną świadomość), że nabywane przez niego rzeczy zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, jak i wówczas, gdy na podstawie okoliczności związanych

z nabywaniem rzeczy poweźmie przypuszczenie, że pochodzą one z czynu zabronionego. W tym drugim przypadku przestępstwo paserstwa popełnione jest umyślnie, przy czym w odniesieniu do tej części znamion cum dolo eventuali (por. wyrok SA w Krakowie z 22 września 1994 r., II Akr 141/94, KZS 1994, z. 10, poz. 14). Oznacza to, że sprawcą paserstwa nie jest wyłącznie osoba, która wie, iż dana rzecz pochodzi z czynu zabronionego, ale jest nią także osoba, która z uwagi na okoliczności objęcia rzeczy uzyskanej

z czynu zabronionego, na to się godzi.

W ocenie Sądu Okręgowego z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji nie może budzić wątpiwości, tak w świetle zgromadzonych dowodów, jak też w świetle zasad logiki, wiedzy i życiowego doświadczenia, że oskarżony zdawał sobie sprawę, że przekazywane jemu i G. T. pojazdy pochodzą z czynu zabronionego. Jak wynika bowiem z zeznań D. S. (1) funkcjonariusza Straży Granicznej dokonującego zatrzymania

i przeszukania pojazdów nie odnaleziono w żadnym z pojazdów kluczyków, ani żadnego urządzenia, które umożliwiałoby naturalne ich uruchomienie. Natomiast na komunikatorze w trakcie przeszukania pojawił się komunikat dotyczący kluczyków. Tym samym zasadnie Sąd I instancji uznał, iż oskarżony nie posiadał kluczyków do samochodu, którym się poruszał. Wszedł nadto

w jego posiadanie w porze nocnej, na parkingu pod miastem i od osoby mu nieznannej. Za uznaniem, iż oskarżeni mieli pełną świadomość, iż samochody pochodzą z czynu niedozwolonego świadczą także okoliczności ich zachowania podczas próby zatrzymania do kontroli drogowej. Oskarżeni nie zatrzymali się do kontroli pomimo użycia przez funkcjonariuszy sygnałów świetlnych i dźwiękowych. Nawet w okoliczności natrafienia na przeszkodę

w postaci remontu na drodze nie zatrzymali się i podjęli dalszą choć nieudolną próbę ucieczki, co wynika z zeznań funkcjonariuszy A. K., J. K. (2) i D. S. (2), które to zeznania Sąd

I instancji uznał za wiarygodne i przekonywujące. W ocenie Sądu Okręgowego zasadnie Sąd I instancji przypisał taki walor owym zeznaniom, bowiem funkcjonariusze ci nie mieli interesu i powodu w zeznawaniu nieprawdy.

Natomiast zasadnie Sąd meriti odrzucił relacje oskarżonych co do okoliczności ich zatrzymania. Uznać bowiem należy, że relacje te stanowią li tylko przyjętą przez oskarżonych linię obrony. Odnosząc się do podnoszonego przez obrońcę oskarżonego fakt, jakoby zawarł on ustną umowę na przeprowadzenie pojazdu z Niemiec na Litwę za odpłatnością - co do której nie ma żadnego dowodu- to nie ulega wątpliwości że dokonał on paserstwa umyślnego, albowiem co najmniej ułatwił realizację porozumienia między sprawcą a nabywcą, w szczególności w niej pośredniczył.

Będąc zatrzymany

z samochodem uzyskanym za pomocą czynu zabronionego, niewątpliwie dostarczał go do miejsca umożliwiającego lub ułatwiającego dokonanie transakcji jego zbycia.

W ocenie Sądu Okręgowego- wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego L. J. (2) – bezspornie sprawcy działali wspólnie

i w porozumieniu (art. 18 § 1 k.k.). Do istoty współsprawstwa należy bowiem to, że każdy ze współsprawców odpowiada za zrealizowanie wspólnie

i w porozumieniu całego czynu zabronionego, a więc także za te jego elementy, których nie zrealizował sam.

Współsprawstwo, jako jedna z postaci sprawstwa, oznacza wykonanie czynu zabronionego wspólnie

i w porozumieniu z inną osobą, a to z kolei oznacza zachowanie zgodne

z podziałem ról. Nie każdy ze współsprawców musi osobiście realizować znamiona przestępstwa, każdy jednak musi podejmować takie działanie, które łącznie z działaniem innego uczestnika porozumienia zmierza do dokonania przestępstwa. Innymi słowy, dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnym działaniem znamie czynu zabronionego (np. fizycznie „zabierała” cudze mienie ruchome), lecz wystarczy, iż osoba taka umożliwiła bezpośrednio sprawcy wykonanie wspólnego celu. Tak więc cechą kodeksowego rozumienia współsprawstwa jest to, że pozwala ona na przypisanie jednemu współsprawcy tego co uczynił jego współnik (zob. postanowienie SN z 05.05.2003, V KK 346/02, Lex 78912). Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że okoliczności ujawnione w sprawie jednoznacznie wskazują na to, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu dostarczając samochody uzyskane za pomocą czynu zabronionego do miejsca umożliwiającego lub ułatwiającego dokonanie transakcji ich zbycia.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd meriti zasadnie uznał, iż przedmiot przestępstwa stanowi mienie znacznej wartości. Ustalając ową wartość Sąd oparł się na opinii biegłego M. S., której to opinii nie kwestionowała żadna ze stron. Biegły w oparciu o obowiązujące ceny na rynku krajowym ustalił, że na dzień 28.10.2015 r. wartość obu pojazdów to 296.500 zł.

Nie uchybił Sąd I instancji pozostałym przepisom wymienionym przez obrońcę w apelacji, a zatem art. 5 § 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k.. Przepis

art. 5 par. 2 k.p.k., a więc obowiązek rozstrzygnięcia wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonych w ogóle nie mógł mieć zastosowania w przedmiotowej sprawie. Nie można mówić o nieusuwalnych wątpliwościach w sytuacji istnienia przeciwstawnych dowodów, które sąd winien ocenić według zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej

w treści art. 7 k.p.k. Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego i świadków złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Brak jest również podstaw do przyjęcia, że sąd naruszył przepis art. 410 k.p.k., skoro nie było okoliczności takich, które nie zostały ujawnione na rozprawie, bądź takich które by przy rozstrzygnięciu sprawy zostały pominięte. Obrońca zresztą nie precyzuje tych okoliczności, tak samo jak okoliczności które mogłyby wskazywać na obrazę art. 424 § 1 k.p.k..

Nie można też podzielić zarzutu obrońcy oskarżonego dotyczącego obrazy art. 53 k.k. i art. 55 k.k.. Co do charakteru normy prawnej, której naruszenie może stanowić podstawę zarzutu obrazy prawa materialnego, wskazać należy,

że powinna to być norma o treści stanowczej, zawierająca niezrealizowany w zaskarżonym orzeczeniu nakaz lub pominięty zakaz. Takiego charakteru nie ma przepis art. 53 k.k., formułujący dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary (tak. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

24 kwietnia 2007 r., II KK 50/07, Biuletyn PK 2007, nr 16, s. 14 i z dnia

26 lutego 2007 r., sygn. akt IV KK 41/07, OSPriPr 2007, nr 9, poz. 14). Wybór dyrektywy społecznego oddziaływania kary jako wiodącej leży

w uprawnieniach sądu wymierzającego karę. Natomiast art. 55 kk co do zasady wymiaru kar i środków karnych nakazuje uwzględniać okoliczności wpływające na wymiar kary „tylko co do osoby, której dotyczą”. Ustawa ma na myśli nie tylko te okoliczności, które dotyczą realizacji znamion typu czynu zabronionego, ale także ujemnej zawartości naruszonego dobra prawnego, które należy przypisać poszczególnym sprawcom. Zakłada to dużą różnorodność cech i właściwości decydujących o stopniu bycia winnym

i wiąże się także z dotychczasowym sposobem życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowaniem po jego popełnieniu. Zasada indywidualizacji kar może prowadzić do wymierzenia różnych kar, które tylko pozornie przeczą zasadzie równości wobec prawa, w istocie decydują o równym merytorycznie traktowaniu, współgrając z zasadą równości wobec prawa. Jak wynika z wyroku i lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd I instancji dokonał zasadnej indywidualizacji kary i w żadnej mierze przy wymierzaniu kary L. J. (2) nie wziął pod uwagę osobistych warunków dotyczących G. T..

Odnosząc się do apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego G. T. w której podważa on trafność ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, jak również zarzuca rozstrzygnięciu Sądu pominięcie zgłoszonych przez oskarżonego dowodów wskazać należy, iż zarzuty te są całkowicie nieuprawnione, bowiem ocena zgromadzonych przez Sąd dowodów, wbrew twierdzeniu obrony nie nosi cech dowolności, jest zaś oceną swobodną, spełniającą warunki ustawowo określone w art. 7 k.p.k.. Ustalenia Sądu I instancji znajdują potwierdzenie w całości zbadanego materiału dowodowego. Bez zbędnego powtarzania odnieść jedynie należy się do twierdzeń obrońcy oskarżonego, iż postanowieniem

z dnia 23.11.2015 r. przedstawicielowi reprezentującemu niemiecką firmę ubezpieczoną tj. (...) sp. z o.o. reprezentująca obu pokrzywdzonych wydane zostały przedmioty zabezpieczone i opisane

w postanowieniu z dnia 13.11.2015 r. w tym kluczyki od samochodu. Twierdzenia te nie polegają na prawdzie, albowiem jak wynika z treści postanowienia z dnia 13.11.2015 r. jako dowód rzeczowy nie zostały zabezpieczone jakiegokolwiek kluczyki do samochodu.

W żadnym wypadku kar wymierzonych oskarżonym nie można uznać za rażąco nadmiernie surowe biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, wartość samochodów, zachowanie oskarżonych przy próbie ich zatrzymania i pozostałe okoliczności wskazane przez Sąd Rejonowy.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy nie podzielił argumentów przedstawionych w obydwu apelacjach i nie znalazł podstaw do kwestionowania poczynionych w oparciu o prawidłowo dokonaną ocenę materiału dowodowego ustaleń faktycznych i wymierzonych kar. Dlatego też na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy.

O kosztach za udzieloną oskarżonym z urzędu pomoc prawną rozstrzygnięto na zasadzie § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805).

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto na art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k..